

080113 Första söndagen efter Trettondedagen Henrik Glamsjö

Det finns en del platser som är oerhört laddade. Idag får vi följa med evangelisten Markus till en av dem. Det är floden Jordan. Den slingrar sig 25 mil genom landskapen i gränstrakterna först mellan Israel och Syrien sedan Västbanken och Jordanien. Floden är omskriven i tusentals år och finns med i den gammaltestamentliga historien.

Idag lider floden Jordan av samma problem som många andra vattendrag i tätbefolkade områden. Vattnet är nedsmutsat och dessutom sinar det eftersom det är många som tar vatten från Jordan. Ändå är det fortfarande många som döps i Jordanfloden och det finns särskilda platser där man kan på ett bekvämt sätt gå ner i vattnet och resten av församlingen kan sitta i en slags amfiteaterliknande konstruktion och kanske ta med sig lite vatten därifrån. Själv har jag förnyat mina doplöften i Jordans vatten.

Jordan är en gränsflod och det har den varit mycket länge. Det är ifrån denna gränsfunktion floden har fått mycket av sin historiska och religiösa laddning. Tänka bara på Negro spiritualen Deep river. På svenska låter det väl som: djupa flod, mitt hem ligger på andra sidan Jordan, ditt vill jag gå och slå läger. Det finns fler som den och alla har de ett gemensamt. Floden Jordan är gränsen till friheten, vilan, den nya tiden. Bort från det som binder, slaveri och förtryck till frihet och ljus.

Så var det också för Mose. Efter att ha irrat i öknen med Israels barn i 40 efter fångenskapen i Egypten fick han från Mt Nebo skåda in i det heliga landet högt över floden Jordan såg han Sions heliga berg, där Jerusalem nu ligger.

Där i vattnet står Johannes. Han är sig själv en slags gränsperson. Han är den siste av profeterna brukar man säga. Han står på gränsen mellan det gamla och det nya förbundet. Som en profet förkunnar han lagen och kallar till omvändelse men han blir också den som bereder vägen för Jesus Kristus, han som själv helar alla sår och överbrygger alla gränser.

Och där i gränsfloden Jordan så möts himmel och jord. För en ögonblick öppnas himmelen och Guds värld och vår flyter samman. Och rösten säger: "Du är min älskade son, du är min utvalde"
Där står de i vattnet. Johannes på gränsen mellan det gamla och det nya, han som liksom alla människor i sig själv bär den skiljelinje som alla människor bär, linjen eller gränsen mellan ont och gott. Människan är inte god eller ond, hon är både ock. Varje människa bär med sig synden och dess konsekvenser, kapaciteten att göra både ont och gott. Vi är som Johannes gränsvarelser vi lever i värden och under synden. Samtidigt har vi del av det som kommer, Guds rike. Där vi skall vara befriade från synden och döden.

Och det sker genom honom som står intill Johannes. Han är människa som vi men ingen gränsvarelse. Det finns ingen motsättning, inget mörker, ingen ondskas i honom. Han fanns redan från världens skapelse med föddes som människa. Han är Gud och människa och det bekräftas när himmelen landar över Jordans vatten och Fadern talar direkt till oss.

Jesus Kristus är den som kan överbrygga gränser och splittring. Han är den som enar och försonar. Han har övervunnit den som skingrar och splittrar, den som kastar isär. Det är det namnet Diabolos betyder – den som splittrar.

Det människan har sökt från begynnelsen: enhet, helhet och frid, det får vi genom honom. Mitt i en splittrad och söndrad värld som genomkorsas av gränser. Gränser mellan människor och mellan stater, som fortfarande går genom Jordans vatten.

Tänker man på det är mycket av kyrkans språk och handlingar genomsyrade av enhet och helhet. Sakramenten förenar något jordiskt med något himmelskt. Som dopet. I vatten, vanligt rent vatten, blir vi ett enda Guds folk på jorden. Vattnet blir genom ordet bärare av något himmelskt.

Det vanliga brödet och vinet blir genom bön och den Helige Ande, Jesu kropp och blod, enhetens måltid. Himmelrikets måltid här i vår värld.

Och vår tro är att över oss som är samlade att möta Gud kommer Herren Gud med sin helige Ande och för ett ögonblick öppnas himlen som över floden Jordan. Det är samme helige Ande som ger oss frid, som helar och läker, som fogar oss samman till ett folk i Jesus Kristus.

Gudstjänsten är ett verkligt möte med Gud själv. Det är en försmak av himmelen där vi tillsammans skall lovsjunga Fadern, Sonen och Anden.

Till sist skall vi också få gå med Jesus Kristus över Jordan och in i det förlovade landet. Där finns inte längre några gränser och ingen splittring. Det är detta som Amerikas slavar hoppades på. Det är det landet som Mose fick skåda. Det är detta som Johannes förkunnade. En tillvaro där Jesus Kristus är konung i allt och alla i evighet.

AMEN